

Ålidhems atmosfär fångas perfekt

Publicerad 12 oktober 2013 kl 08.15

Magnus Nilsson-Mäki och Karin Malmberg.

FOTO: JOHANNES SAMUELSSON

Skuggteaterns teater- musik- och dansföreställning om Ålidhem rör till tårar på nolltid, men med många delar som ite riktigt länkar som de ska blir det för mycket på liten yta, skriver VK:s Ann Enström.

Aldrig har jag fått tårar i ögonen så snabbt under en teaterföreställning, det tar inte ens trettio sekunder. Den här början har regissören Emil Nilsson-Mäki i samarbete med scenografen Frida Allberg lyckats riktigt bra med.

Inga tvivel råder om vars det utspelar sig, Ålidhemsatmosfären fångas pricksäkert med hjälp av en scen proppad med flyttkartonger inklädda i rött tegelstensmönstrat papper.

Inte heller råder det några tvivel om vad som utspelar sig – ett Ålidhem som står i lågor.

Jag ska inledningsvis tala om vad jag gillar mest i Skuggteaterns föreställning. Jag gillar Elin Ruuths berättelse, innehållet såväl som dramaturgin. För övrigt kan Ruuth beskrivas som författar-Sveriges svar på musikbranschens Laleh – inser jag under föreställningen.

Teater

Hem ljuva Ålidhem

Skuggteatern Manus: Elin Ruuth

Regi: Emil Nilsson-Mäki

Koreografi: Tove Skeidsvoll

Ensemble: Anna Ehnberg, Anders Nyberg, Anton Teljebäck, Karin Malmberg, Magnus Nilsson- Mäki, Tove Skeidsvoll

Scenografi och kostym: Frida Allberg

Ljusdesign: Jonas Olsson

Hennes berättelse handlar om den första kärleken över klassbarriärerna mellan flickan, pojken och platsen – och hur många har inte gått med ett bultande hjärta på Ålidhem?

Musik och ljud: Anders Nyberg, Anton Teljebäck, Martin Jonsson Gavelin

När min mamma träffade min pappa bodde hon i ett studentrum på Ålidhem. När jag träffade min man bodde han i ett studentrum på, ja just det, Ålidhem. Historien om Järvi och Victors tidiga 80-talsuppväxt på Ålidhem är jättefin och jättesorglig på samma gång, den bultar liksom Ålidhems röda betonghjärta av så många livs-öden som passerat revy. Det har Skuggteatern rätt i. Åratal senare rusar Victor tillbaka för att rädda Järvi undan branden, hon som blivit kvar, tappat sin tegelstenspuls och kommit på efterkälken i livet.

Hem ljuva Ålidhem är därtill ett samarbete med dansgruppen Nomo Daco och med musikerna Anders Nyberg, Anton Teljebäck och Martin Jonsson Gavelin.

Det är den typen av samarbete där rollerna blandas på scenen, utpräglade dansare och musiker som skådespelare och skådespelare som dansar.

Att blanda på det här sättet är en svår balansgång som kräver ett jämnt spel och knivskarp idé. Här är det lite si och så med den knivskarpa idén och jämnheten på spelet.

Teaterberättelsen, dansen och musikinslagen länkar inte riktigt som de ska alla gånger. I alla fall inte ännu då jag vid gårdagskvällens premiär upplever att iscensättningen av berättelsen inte är helt framme. Det är för stimmigt på den lilla scenen och man vill för mycket på för litet utrymme.

Samtidigt vill jag understryka följande: Hem ljuva Ålidhem är Skuggteaterns tredje och avslutande del i den föreställningstriptyk som utgår från skeendena och platser hämtade från Umeå. Varför den avslutande? Snälla fortsätt, ge oss mera, det finns ju massor kvar att undersöka. Ta bara Volvo Ume- verken som exempel, där måste ju bara Skuggteatern in och botanisera.

Ann Enström

Västerbottens Kuriren

redaktion@vk.se

090-17 60 10

Ursprunglig webbadress: <http://www.vk.se/999773/alidhems-atmosfar-fangas-perfekt>